

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/221/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216211550
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1216211550.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: Dopravný podnik Bratislava, akciová spoločnosť, Olejkárska ul. č. 1, Bratislava, IČO: 00 492 736, zastúpený advokátom: JUDr. Vladimír Kán, Námestie M. Benku č. 9, Bratislava, proti žalovanej: D. J., Q.. XX. XX. XXXX, U. F. I.. Č.. XXXX/X, U., o zaplatenie istiny 70,70 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28. októbra 2016, č. k. 21C/119/2016 - 15 v spojení s opravným uznesením zo dňa 25. júla 2017, č. k. 21C/119/2016 - 29, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutej časti z r u š u j e a v e c v r a c i a n a ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v spojení v opravným uznesením zo dňa 25. júla 2017, č. k. 21C/119/2016 - 29 uložil žalovanému (správne žalovanej, pozn. odvolacieho súdu) povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70,70 eur a náhradu trov konania v sume 16,50 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu, č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, T. XXXXXXXX. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 297 písm. b) C. s. p., § 760 Občianskeho zákonníka, § 11 ods. 2 písm. b), § 14 ods. 2, § 17 ods. 2 zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave, Článkom 3 Tarify mestskej hromadnej dopravy v Bratislave a vecne tým, že žalovaná si ako cestujúca dňa 25. 08. 2015 nespĺnila svoju povinnosť preukázať sa platným cestovným lístkom, a preto jej vznikla povinnosť zaplatiť cestovné vo výške 0,70 eur a úhradu pri nepreukázaní sa cestovným lístkom vo výške 70 eur. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 257 C. s. p. a vecne tým, že nakoľko ide o drobný spor, náhradu trov uplatnenú úspešným žalobcom primerane znížil tak, že žalobcovi priznal trovy zodpovedajúce výške zaplateného súdneho poplatku za žalobu v sume 16,50 eur s poukazom na skutočnosť, že uplatnená náhrada trov právneho zastúpenia v sume 90,66 eur a trov spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku za návrh v sume 16,50 eur, predstavuje (107,16 eur) viac ako dvojnásobok dlžnej sumy voči uplatnenej pohľadávke. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že žalobca si obdobné nároky uplatňuje vzorovou žalobou, v ktorej sú menené len identifikačné údaje žalovaného, dátum jazdy bez platného cestovného lístka a variabilný symbol, a preto je príprava týchto žalôb rutinnou činnosťou, nevyžadujúcou žiadne odborné znalosti, a pokiaľ žalobca splnomocnil na prípravu žaloby advokáta, takýto postup je nanajvýš neúčelný, a teda neúčelne sú vynaložené aj tým vzniknuté trovy. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 25. júla 2017, č. k. 21C/119/2016 - 29 opravil v záhlaví napadnutého rozsudku zrejme nesprávnosti tak, že do záhlavia doplnil identifikačné číslo žalobcu, dátum narodenia žalovanej, ako aj uviedol do súladu výrok vyhláseného rozsudku s jeho písomným vypracovaním.

2.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podal v zákonnej lehote sťažnosť (správne odvolanie, pozn. odvolacieho súdu) žalobca z dôvodu, že rozhodnutie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 257 C. s. p. a nesprávne rozhodol o primeranom znížení trov konania, ktoré neodôvodnene priznal vo výške inej od trov, ktoré si uplatnil a navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ako aj trovy odvolacieho konania v sume 20,26 eur (1/2 úkonu á 16,60 eur + DPH + 1 x režijný paušál á 8,58 eur + DPH). Poukázal na skutočnosť, že ust. § 257 C. s. p. umožňuje súdu výnimočne úplne alebo sčasti nepriznať náhradu trov konania účastníkovi, ktorý by inak mal na ich náhradu právo, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v majetkových, sociálnych a ďalších pomeroch účastníkov konania, teda nielen pomery toho, kto by mal nahradiť trovy konania, ale je nevyhnutné zvážiť, ako by sa také rozhodnutie dotklo najmä majetkových pomerov oprávneného účastníka. Uviedol, že neprímeranosť trov konania je nutné v takýchto sporoch voči pohľadávke posudzovať v jednotlivých prípadoch vždy individuálne, pričom z ustálenej súdnej praxe, najmä z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 7Co/32/2009 a sp. zn. 7Co/64/2009 vyplýva, že aj v konaní, predmetom ktorého je drobný spor, musí súd vždy postupovať podľa zásad uvedených v ust. § 150 O. s. p. (účinný do 30. 06. 2016, pozn. odvolacieho súdu) s tým, že nie je možné trovy nepriznať, alebo ich znížiť iba preto, že ide o drobný spor a iba s poukazom na ust. § 150 ods. 2 O. s. p., nakoľko týmto postupom, ktorým súd náležite neodôvodní svoje rozhodnutie, odníma účastníkom možnosť konať pred súdom. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne odôvodnil napadnuté rozhodnutie aj z dôvodu, že zákon pojem „neprimerané“ nedefinuje s tým, že ani súdna prax rozsah neprimeranosti nevygenerovala, avšak tento nedostatok nie je možné ospravedlniť tým, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysvetlí, akými úvahami sa riadil pri použití ust. § 257 C. s. p. Vytkol súd prvej inštancie že rozhodnutie v napadnutej časti odôvodnil iba tým, že trovy konania sú voči pohľadávke neprimerané, pričom sa však nezaoberal vzájomným pomerom výšky trov konania, trov právneho zastúpenia a samotnej pohľadávky a poukázal na skutočnosť, že v súčasnosti prebieha množstvo sporov s hodnotou vo výške niekoľko eur, v ktorých trovy konania predstavujú niekoľkonásobok (nielen dvoj alebo trojnásobok) samotnej pohľadávky a možno ich nie pre výšku, ale pomer k uplatnenej istine označiť za neprimerané. Uviedol, že v zmysle ustálenej súdnej praxe je aplikácia ust. § 257 C. s. p. pre odôvodnenie o neprimeranosti trov konania a trov právneho zastúpenia primeraná iba pri viacnásobnom prekročení výšky uplatnenej istiny, čo nie je prípad súdnej veci, nakoľko trovy neprekračujú niekoľkonásobne výšku istiny a okrem súdneho poplatku predstavujú odmenu advokáta za minimálny počet úkonov, za ktoré je stanovená minimálna sadzba. Žalobca v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bolo na rozhodnutie o trovách konania aplikovať ust. § 255 ods. 1 C. s. p., ktoré vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok a ako úspešnému účastníkovi mu priznať náhradu všetkých účelne uplatnených trov, ktoré spočívajú v zaplatenom súdnom poplatku za žalobu (ako obligatórnej povinnosti žalobcu) a v trovách, ktoré vznikli na jeho právnom zastúpení, keďže je povinnosťou právneho zástupcu pristupovať ku každej pohľadávke individuálne. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej poukázal na skutočnosť, že samotné úkony právnych služieb a postup advokáta pri prevzatí právneho zastúpenia, odoslání výzvy na zaplatenie pred podaním návrhu na súd, jeho príprava a podanie na príslušný súd, je náročný a zložitý proces, vyžadujúci si primeranú časovú náročnosť, ktorú je advokát povinný venovať kontrole správnosti a úplnosti podania a preto trovy, ktoré si v konaní uplatnil, sú účelne vynaložené a najmä uplatnené a vyčíslené v minimálnej výške, v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z., z dôvodu ktorého rozsah zníženia trov v prejednávanej veci, odporuje dobrým mravom s tým, že považuje za nespravodlivé, neodôvodnené a neprimerané, aby žalovaný neznášal trovy, ktoré mu ako procesne plne úspešnému v konaní vznikli, vrátane trov právneho zastúpenia. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že žiadne ustanovenie hmotných, či procesných noriem v Slovenskej republike neobmedzuje právo účastníka dať sa zastupovať v súdnom procese advokátom, a toto právo nie je obmedzené ani v drobných sporoch, neobmedzuje ho ani Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 zo dňa 11. 07. 2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu.

3.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu, ktoré jej bolo doručené dňa 12. 05. 2017 (fikcia doručenia), nevyjadrila.

4.

Odvolaací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže odvolanie sa týka tej časti rozsudku, ktorá má povahu uznesenia a nejde o vec samu (§ 378 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti nepreskúmateľný.

5.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu, podaným na súd prvej inštancie dňa 12. 07. 2016 domáhal zaplata sumy 70,70 eur žalovanou z dôvodu, že dňa 25. 08. 2015 na linke MHD č. XX v U. cestovala bez cestovného lístka a cestovné a ani úhradu pri nepreukázaní sa platným cestovným lístkom spolu v sume 70,70 eur žalobcovi nezaplatila (viď Hlásenie o porušení tarifných a prepravných podmienok zo dňa 25. 08. 2015, č. I. 2 spisu), t. j. ide o konanie, v ktorom sa žalobca domáha zaplata cestovného a prirážky za porušenie prepravných predpisov (tzv. pokuty).

6.

Podľa § 262 ods. 1 C. s. p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

7.

Podľa § 262 ods. 2 C. s. p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8.

Od účinnosti Civilného sporového poriadku dňa 01. 07. 2016 je v civilnom procese upravená tzv. dvojfázovosť rozhodovania o náhrade trov konania, keď súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1, 2 C. s. p.) podľa zásad uvedených v ust. § 255 až § 257 C. s. p. rozhodne z úradnej povinnosti iba o nároku na náhradu trov konania, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9.

Súd prvej inštancie však nerešpektujúci dikciu daných zákonných ustanovení a zároveň v rozpore s ust. § 262 ods. 1 C. s. p. vo vyhlásenom rozsudku vyčíslil výšku náhrady trov konania za zaplatený súdny poplatok v sume 16,50 eur, keď zároveň opomenul že z ust. § 263 ods. 1 C. s. p. vyplýva povinnosť uviesť, nakoľko žalobca je v konaní zastúpený advokátom, ako prijímateľa náhrady trov advokáta a nie ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie žalobcu.

10.

Ďalšieho vážneho pochybenia sa súd prvej inštancie dopustil tým že na rozhodnutie o náhrade trov konania aplikoval ust. § 257 C. s. p., keď pod dôvody hodné osobitného zreteľa subsumoval pojem „drobného sporu“, ktorý bol upravený v ust. § 200ea ods. 1 O. s. p. avšak iba do účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (30. 06. 2016), nakoľko opätovne uniklo prvoinštančnému súdu, že pojem "drobný spor" v právnej úprave Civilného sporového poriadku ekvivalent nemá.

11.

Podľa § 257 C. s. p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12.

Citované zákonné ustanovenie prebralo doterajšiu právnu úpravu v ustanovení § 150 ods. 1 O. s. p., účinného do 30. 06. 2016 a jeho účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva, pričom Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa, nakoľko vyjadruje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok, avšak musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorého výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, sociálne, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a na okolnosti, ktoré ich viedli k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. V prípade tohto zákonného ustanovenia ide predovšetkým o to, aby sa rozhodnutie o náhrade trov nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane a neodporovalo dobrým mravom. V tomto ustanovení je teda fixované moderačné absolučné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom, pričom zákon stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru, než by plynul z dispozície právnej normy. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky: musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je ponechaný na súdnej praxi a je potom vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania.

13.

Ustanovenie § 257 C. s. p. preto nie je možné vykladať tak, že kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania môže súd nepriznať náhradu trov úspešnej strane sporu; keďže ako už odvolací súd uviedol vyššie, vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, pričom pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je stále potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany, avšak v každom prípade je vždy nevyhnutné vymenované okolnosti oprávňujúce použitie moderačného práva hodnotiť reštriktívne, nie jednotlivo, ale vo vzájomných súvislostiach celej prejednávanej veci, keďže kladie aj naďalej dôraz na výnimočnosť jeho aplikácie, čím zreteľne pripomína, že akákoľvek z vyššie zistených okolností sa musí vymykať z bežnej súdnej praxe a kazuistiky ustanovení o náhrade trov konania.

14.

Z uvedeného vyplýva, že súdom prvej inštancie uvedené dôvody spočívajúce v neprimeranosti výšky náhrady trov, ktorú mal ustáliť až v rozhodnutí podľa ust. § 262 ods. 2 C. s. p., teda po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, povahe prejednávanej veci ako „drobného sporu“ sú nesprávne, nakoľko nemajú normatívne opodstatnenie v ust.

§ 257 C. s. p., pričom súd prvej inštancie, ako to správne namietal žalobca v odvolaní, odôvodnil svoje rozhodnutie v napadnutej časti iba paušálnym konštatovaním, že trovy konania sú voči pohľadávke neprimerané, avšak neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré trovy konania za zjavne neprimerané považoval, v čom ich neúčelnosť spočívala, ani akými úvahami sa riadil pri zistení, že tieto okolnosti predstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 257 C. s. p., čím je rozsudok v napadnutej časti nepreskúmateľný.

15.

Napriek už spomenutej predčasnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, odvolací súd dáva súdu prvej inštancie opätovne do pozornosti, že rozhodol vecne nesprávne, keď právnemu zástupcovi žalobcu nepriznal žiadnu náhradu trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby, ktoré právny zástupca žalobcu vykonal (prevzatie a príprava zastúpenia, žaloba), pričom súdom prvej inštancie priznaná náhrada trov konania iba za súdny poplatok v sume 16,50 eur je nedostatočná, nakoľko vzhľadom na ust. § 257 C. s. p. je možné náhradu trov konania znížiť, ale nie je na mieste náhradu trov právneho zastúpenia nepriznať vôbec.

16.

Je totiž potrebné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že ako strana sporu sa mohol v konaní dať nepochybne zastúpiť zástupcom z radov advokátov, ktorého si sám zvolil, keď oprávnenie zvoliť si zástupcu, upravené v Čl. 13 a ust. § 89 ods. 1 C. s. p. je právom zaručeným v Čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho zmyslom je poskytnúť procesným právam a povinnostiam strán sporu kvalifikovanú ochranu.

17.

Súd prvej inštancie však zároveň absolútne právne nesprávne spája neúčelnosť trov konania ako dôvod na čiastočné alebo úplne nepriznanie nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 257 C. s. p., nakoľko posúdenie účelnosti (viď ust. § 251 C. s. p.) vykonania procesného úkonu spojeného s určitými nákladmi (trovami), je otázkou, ktorú je súd prvej inštancie oprávnený s poukazom na ust. § 262 ods. 2 C. s. p. riešiť až pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania, keďže postupom podľa ust. § 262 ods. 1 C. s. p. sa rozhoduje iba o nároku na náhradu trov konania.

18.

Odvolací súd považuje zároveň za nevyhnutné dať súdu prvej inštancie do pozornosti, že podľa § 391 ods. 2 C. s. p. (§ 226 O. s. p. do 30. 06. 2016) je právnym názorom odvolacieho súdu viazaný, ktorý súd prvej inštancie ostentatívne dlhodobo ignoruje, nakoľko napriek tomu, že sú jeho rozhodnutia v identických sporových veciach (žalobca - Dopravný podnik Bratislava, akciová spoločnosť, proti žalovanému, ktorý porušil tarifné a prepravné podmienky) v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania odvolacím súdom rušené z dôvodu ich nepreskúmateľnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci, opakovane rozhoduje tak, že žalobcovi priznáva iba náhradu trov za zaplatený súdny poplatok (viď uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. 07. 2015, sp. zn. 10Co/271/2015, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. 06. 2015, sp. zn. 10Co/221/2015, uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. 06. 2015, sp. zn. 10Co/223/2015, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 03. 2015, sp. zn. 10Co/65/2015, uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 03. 2014, sp. zn. 2Co/443/2014 a sp. zn. 2Co/99/2014 a množstvo ďalších).

19.

Pozornosti odvolacieho súdu zároveň neuniklo ďalšie vážne pochybenie, ktorého sa súd prvej inštancie v konaní dopustil, nakoľko v rozpore s ust. § 167 ods. 1 C. s. p. nedoručil žalovanému žalobu s prílohami, podľa ust. § 167 ods. 2 C. s. p. ho nevyzval na vyjadrenie k žalobe a súčasne ho podľa ust. § 292 písm. a), písm. b) C. s. p., nakoľko súdná vec je spotrebiteľským sporom, nepoučil o možnosti zastúpenia, jeho procesných právach a povinnostiach, pre ktorý dôvod nemohol vyhodnotiť, či skutkové tvrdenia strán nie sú sporné, teda nemal osvedčené splnenie jednej zo zákonných podmienok na prejednanie sporu podľa ust. § 297 písm. b) C. s. p., konal v rozpore s procesnou zásadou rovnosti zbraní upravenej v Čl. 6 a zásadou kontradiktórnosti civilného sporového konania podľa Čl. 9 C. s. p., čím porušil základné právo žalovaného na súdnu a inú právnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

20.

Súd prvej inštancie nevenoval dostatočnú pozornosť ani pokynom odvolacieho súdu, ktorý mu dňa 18. 07. 2017 spis vrátil na vykonanie opravy napadnutého rozsudku, keď síce opravil chyby v písaní a iné zrejme nesprávosti v záhlaví, ako aj uviedol do súladu výrok vyhláseného rozsudku s jeho písomným vypracovaním, avšak opomenul vykonať opravu zrejmej nesprávosti v označení navrhovateľa namiesto žalobcu v poslednej vete tretieho odseku písomného odôvodnenia rozsudku.

21.

Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 C. s. p., v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne kvalifikovaným spôsobom rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu,

ktorým je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 C. s. p.) a zo zisteného skutkového stavu vyvodí záver, ktorý je nutné správne, dostatočne presvedčivo a logicky odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 234 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 220 ods. 2 C. s. p.

22.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o náhrade trov celého konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

23.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada

(§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).